

“Sözü Eleştir Ama Söyleyene Saygı Göster!”

Rabbim! “Kendilerine ilim geldikten sonra aralarındaki bağı (taşkınlık) yüzünden ayrılığa düşenler”den (Câsiye/17) eyleme bizi.

Yayın Tarihi : 31 Ocak 2017 Salı (oluşturma : 22.09.2019)

Abdullah Yıldız'ın Yeniakit gazetesindeki yazısı...

“Hocalarım Yetsin Artık!” başlıklı yazım için görüş beyan eden; “sessiz çoğunluğun sesi oldunuz”; “sesimizi duymakla kalmadınız, duyurdunuz” diyen kardeşlerime de ‘tartışanlara haksızlık ettiğimi’ düşünen kardeşlerime de teşekkür ediyor, hâlâ karşıtlarını suçlayanları ise anlamaya çalışıyorum.

Sosyal medyada açıkladım: “Hocalarım elbette konuşmalılar ama **İslâm’ı yeşertmek, Müslümanları diriltmek** için; yoksa hep başkalarını eleştirmek ve zemmetmek için değil! Görevimiz: Kur’ân ve Sünnet’e göre Hakk’ı ve Hakikati anlatmaktır; kendi meşrebimizi **‘yegâne Hakikat’** olarak sunmak değil! Yanlışları Kur’ân ve Sünnete dayanarak reddetmeliyiz ama kişi veya grupları zemmedip, karşı cevaplarla **kısır tartışmalardaboğulmamalıyız!** Müşavere, müzakere ve münazaraya evet ama münakaşa ve münazaaya (çekişmeye) hayır; özellikle medya ve sosyal medyada...”

Bu arada saygıdeğer **Ali Rıza Demircan** hocam aradı, dualar etti. Geçen haftaki yazımın kendisini uygulandırdığını söyleyip iltifatlar ve nasihatler etti. Kıymetli nasihatlerinin bir kısmını paylaşıyorum:

*“Birbirimizi okuyanlarımız çok azdır; okusak da **takdir etmeyiz.** Çalışmalarımızı eleştiriye açmadığımız gibi **eleştirilere tahammülümüz de yoktur...***

*Eserleri ve konuşmaları ile **değer** olduklarını kanıtlamış hocalarımız... **birleşebilseydik ülkemizde gerçekten yönlendirici bir ağırlık kazanabilirdik.***

*Her birimizin başta **üslup hataları** olmak üzere **eleştirilebilir** eksikleri vardır, bu eksikliklerden biri de birbirimize karşı **saygılı** olamayışımız ve **saygılı bir dil kullanamayışımızdır.***

Hocalarımızın katılmadığım ve asla da kabul edemeyeceğim ve savunamayacağım görüşleri vardır. Pek tabiidir ki onların da onaylayamayacakları görüşlerimiz olabilir.

***İslâm’ın insanlığın hayat düzeni olduğu** gerçeğinin kabulü şartıyla görüşlerdeki bazı farklılıklar tabii görülebilir. Ancak savunulan görüşlerin niçin savunulduklarına ilişkin **gerekçeleri** dinlenilmeden kişiler hakkında bir yargıya da varılmamalıdır.*

*İhtilaflarımız uluslararası emperyalizmin sömürüsüne karşı olan **körülüğümüzü** artırmaktadır.*

Görüş ayrılıklarımız birbirimize saygısızlığın sebebi olabilir mi? Birbirimizi takdir etmemize engel oluşturabilir mi? Çalışmalarımızı saygılı bir dil ve dua ile karşıladıktan sonra ilmi usuller içinde eleştirmek ve yapılan eleştirileri olgunlukla karşılayıp gerekirse cevaplandırmaktan daha tabii ne olabilir? ...Bir insanı tebrik ve tebci etmek, yanlışlarını onaylamak olarak görülebilir mi? Pek tabii ki görülemez... Halkımızın özellikle yönlendirilen bir bölümü, hatalı buldukları görüşün sahibine değil de onun ilmî kişiliğine saygı gösterenlerin bütününe tavır koyuyorlar. Tavır koymak haddi aşan bir eylemdir. Sorumluluğu diğer hocalara teşmil etmek ise daha da büyük bir aşırılıktır.

...Halkımızı yanılığa düşüren de bir ölçü de bizleriz; çünkü onlar, ihtilaf ettiğimiz konuları ve gerekçelerimizi bilemez. Biz de bir araya gelip görüşlerimizi olgunlaştırdıktan sonra halkımıza açıklamalı veya görüşlerimizin hatalı olma ihtimali ile doğru olabileceğine işaret etmeliyiz."

Değerli Recep Songül hocam da İmam Şafii'den harika bir aktarım yaptı:

Yunus b. Abdul A'lâ, İmam Muhammed b. İdris Eş-Şafii'nin talebelerindendir... Hocası ile camide ders yaparken bir meselede ihtilaf eder ve öfkelenip dersi terk eder...

Akşam İmam Şafii (rahmetullahi aleyh) talebesi Yunus'u ziyaret edip ona şu hikmetli nasihatleri yapar:

"Ey Yunus, bizi birleştiren yüzlerce mesele dururken bir mesele mi bizi ayıracak?! Ey Yunus, yaptığın ve üzerinden geçtiğin köprüleri yıkma! Bir gün o köprüden geri dönmen gerekebilir!

Ey Yunus, hatadan nefret et ama hataya düşenden nefret etme. Bütün kalbinle günaha öfkelen ama günahkara acı, ona merhamet göster! Ey Yunus, sözü eleştir ama sözü söyleyene saygı göster. Görevimiz hastalığı tedavi etmektir, hastayı yok etmek değil!"

Yahya b. Muaz der ki: "Mümin kardeşine faydalı olamıyorsan, bari zararlı olma; onu sevindiremiyorsan, bari üzme; övmeye dilin varmıyorsa, bari yerme."

Son söz Hatayî'nin:

"Usul erkân bilmez nâdân elinden / usul ağlar erkân ağlar yol ağlar.

Bülbülün figanı gonca gülünden / bülbül ağlar diken ağlar gül ağlar."

Rabbim! **"Kendilerine ilim geldikten sonra aralarındaki bağı (taşkınlık) yüzünden ayrılığa düşenler"** den (Câsiye/17) eyleme bizi.

Bu dökümanı orjinal adreste göster

"Sözü Eleştir Ama Söyleyene Saygı Göster!"